

Míša: Dobrý den, dne 15. 10. 2019 jsme udělali rozhovor s paní Emílií Fialovou, rozenou Heroldovou 29. 8. 1947, která nám vyprávěla o svém životě.

00:36 – 1:03

Paní Fialová: Bydlela jsem v Pardubicích, kde jsem se taky narodila a do svých 16 let jsem tam žila. Jsem vyučená prodavačka a pak jsem se seznámila v Pardubicích s vojákem Janem Fialou, s kterým jsme se po čase vzali a bydleli jsme v Nymburce.

Filip: Jako malá chtěla být zpěvačkou, dokonce v roce 1964 vyhrála talentovou soutěž v Pardubicích. Zpěvačkou chtěla být i nadále, ale prosadit se bylo těžké. S panem Fialou se seznámila na vojně právě díky zpěvu.

1:55–2:20

Paní Fialová: Na vojně sháněli zpěvačku do vojenského orchestru, a protože jsem se učila a měla jsem kolegyni a její manžel byl velitelem posádky, tak mi jako řekla, že bych se mohla tam přihlásit nebo zajít, a tak jsem tam zaskočila, no, zazpívala jsem, oni řekli, že mě berou a je to.

Míša: Do života mladá rodiny vstoupila politika. Nejdříve okupace a poté ztráta zaměstnání.

9:35 – 9:45

Paní Fialová: Já jsem byla vždycky hubatá, takže se mi podařilo říct, co jsem říct neměla, no a bylo mi doporučeno, abych změnila zaměstnání.

Filip: Byla vyhozena z práce a po třičtvrtě roku nezaměstnanosti v roce 1970 nastoupila jako dělnice ve vodárnách. Na přítomnost okupantů nemohla zapomenout.

23:11 – 23:46

Paní Fialová: Nikdo jsme nebyl nadšenej, že jo, z toho, protože my jsme jako ve vodárně měli na starosti Milovice, kam se vlastně vojáci jako nastěhovali, že jo, takže tam se muselo dojíždět, někdy jsem tam s nima jela i já s těma klukama, kde různý potrubí se kontrolovalo a takovýdle, no, ale jinak jako nikdo s tím nesouhlasil samozřejmě, většina byla proti, že jo, nikdo si toho až tolika nemohl dovolit.

Míša: Velká změna ji čekala po Sametové revoluci, kdy byla rodině navracena cihelna. Stala se z ní odbornice na výrobu cihel.

19:35 – 20:20

Paní Fialová: Předtím se teda ještě tady jako jak se říká zazdívaly ty cihly, že jo a páliło se to vevnitř a to se páliło tím mourem, no, ale protože to ten mour hodně čudil a dělal jako velkou neplechu, tak po tom přechodu, kdy se vracel ten majetek, tak už bylo zakázáno dál tu cihelnu provozovat. Proto my jsme museli tu cihelnu zbourat a musela se postavit celá nová, nesmělo se topit tím mourem, ničím a muselo se přejít na vytápění plynu, na kterým byla ta cihelna vlastně stavěná. Na to byl projekt a vytápění bylo plynový.

Bára: Největší radostí paní Fialové byly její děti, ale ani ty to neměly lehké. Na vysokou školu je nejprve nevzaly, povedlo se jim to až po roce. Nyní chtějí cihelnu předat dětem, už teď se její dcera stará o účetnictví a syn o provoz.

Míša: Paní Fialová svůj život ohodnotila slovem průměr, ale dnešní dobu tak kladně nehodnotí.

27:44 –28:09

Paní Fialová: Snažte se, abyste v životě žili život, kterej si představujete, že byste takovej chtěli mít, no a chovali se slušnějc, než se bohužel chovaj v dnešní době lidi k sobě, protože dnešní doba je hrozná. Jako lidi si záviděj, jsou ne sebe zlí a to bych vám nepřála.

Filip: A co by přála lidem?

40:20 – 40:31

Paní Fialová: Měli by se snažit, aby teda ten život měli slušnej, aby byli slušní vůči sobě a ostatním.